

Азъ стѣпвахъ тъй гордо и смѣло, като че бѣхъ победилъ

чудовището отъ нѣкоя приказка. За прѣвъ пѣтъ видѣхъ, че въ живота освенъ игритѣ има и трудъ, и радостъ, и гордостъ.

Видѣхъ се изведнажъ порастналъ.

*

Единъ день, привечеръ, когато учебната година бѣше почнала, майсторъ Тасо ме срещна на улицата. Той извика отъ радостъ и разтвори рѣце, като че искаше да ме прегърне.

— Стрелчо! Ела, бре синче! Гдѣ отивашъ?

Азъ се зарадвахъ не по-малко отъ него. Той вървѣше

бодро и носѣше на рамото си зюмбюль съ сѣчива.

— Отивамъ да се поразходя, майсторе.

— Тогазъ ела съ мене! Моята кѣшурка е ей тукъ наблизу. Ела да те видятъ жената, децата... Колко съмъ имъ приказвалъ за Стрелча!

Приехъ поканата изведнажъ и трѣгнахъ до майсторъ Тасо. Исканъ да видя гдѣ живѣе Тасо. Единъ човѣкъ ако може да строи такива голѣми и хубави домове — какъвъ ли ще да е построилъ за себе си? Трѣба да е и отъ палатъ похубавъ.

Изъ пѣтъ малко време има-

хмѣ за разговоръ, защото кѣщата бѣше наблизу и скоро